Enderrock | Èlia Gea | Actualitzat el 01/04/2022 a les 15:00

Ariox i Galgo Lento: «L'amor romàntic era molt més tòxic, dur i intens que l'amor tal com el vivim ara»

Parlem amb els músics del nou K7 que publiquen plegats, 'Mama, l'amor em dona mal de cap'

Ariox i Galgo Lento | Niamh Barry

La jove artista cardedeuenca **Ariox** ha tret un parell d'EPs des que va debutar el 2020 amb els primers senzills -"Dins meu" i "Dies d'estiu"-, esdevenint una de les primeres exponents del pop de butxaca. Paral·lelament, **Galgo Lento** treballava les vuit cançons del seu disc de presentació: *Dies i dies* (Luup Records, 2021).

Es van conèixer l'any passat, en un concert de la cardedeuenca, i ella li va comentar que preparava cançons noves. Una d'elles era "L'estiu amb tu" que, al costat de Biel Colomer (**Massaviu**) a la producció, van acabar publicant plegats el juliol passat. "Vam connectar moltíssim des del primer moment, i crec que va quedar reflectit a "L'estiu amb tu". Va anar molt bé i la discogràfica ens va proposar fer alguna cosa més junts. De fet, molta gent -entre ells la meva àvia [RIU]- em va dir que sonàvem molt bé plegats", explica **Ariox**. El tema va esdevenir un dels més escoltats de tots dos artistes i va ser el germen d'aquest nou treball que avui presenten, un K7 amb una cara protagonitzada per cadascun dels artistes: *Mama, l'amor em dona mal de cap* (Luup Records, 2022). En parlem amb ells.

Sou artistes novells, afermant el vostre projecte personal, i ara en feu un de conjunt. Sou un duo o dos artistes compartint un treball?
Galgo Lento: És un projecte conjunt, però sense oblidar que seguim sent **Ariox** i **Galgo Lento**. De fet, l'àlbum té dues cares: la A, que és la de l'Ari, i la B, que és la meva. De les nou cançons, només dues són col·laboracions.

Aleshores, cadascú ha compost per separat les cançons que corresponen a ?la seva cara'?
G.L: Al principi, vam intentar estar els dos en la mateixa *onda* i crear-ho tots junts, però vam veure que era difícil si no teníem una visió clara del projecte. Així que un dia vaig anar a casa l'Ari per fer una cançó que marqués l'aura i l'estil del projecte. Aquell dia va ser quan vam escriure la cançó que, de fet, tanca el disc: "Si això s'acaba aquí". El tema ens va marcar el *mood* que tindria el treball.

Les decisions de què entrava al disc van ser conjuntes, però cada cançó -excepte les col·laboracions-, les vau escriure per separat, oi?
Ariox: Sí. Hem respectat bastant les idees l'un de l'altre. Una cosa que per a mi ha estat nova és que vam fer moltes cançons, i de fet podríem fer tres àlbums més amb totes les que teníem i hem descartat [RIU]. En aquest procés selectiu de poder triar què és el que més pes ens feia per al projecte ens hem trobat bastant i hem encaminat el projecte cap a on volíem.

Que en cada cara hi hagi una col·laboració entre els dos, ha estat buscat?
G.L: Si una cosa teníem clara des del principi era l'estructura del disc. Sabíem que hi hauria dues cares, una de l'Ari i una meva, i que en cadascuna hi hauria, com a mínim, una col·laboració. Ho vam concebre així des del principi perquè volíem que fos un projecte conjunt però mantenint la nostra línia personal.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=c_WhIxnnADQ
L'àlbum té un punt conceptual: gira entorn de l'amor i dels maldecaps que provoca, des dels inicis d'una relació, a la cara A, fins a la ruptura, a la cara B.
A: Exacte. De fet, és una mena de camí, una progressió entre l'enamorament -que no sempre significa estar dalt de tot emocionalment, a moments també estàs a baix- fins a la ruptura. Al principi del projecte teníem una idea diferent sobre cap a on volíem enfocar el treball, però ens vam deixar portar. El que sí que vam tenir molt clara és la idea de "mama, l'amor em dona mal de cap".

Per què el fet d'apel·lar a la ?mama'?
G.L: És la idea de nen petit de cridar la mama com a últim recurs quan no pots més. Volíem mostrar aquesta vulnerabilitat, que també tenen les cançons.

La nostra generació lluita per deconstruir l'?amor romàntic'. Com us hi apropeu vosaltres?
A: A mi l'amor em dona mal de cap. Encara que estigui molt feliç i amb parella.
G.L: L'amor, tal com estava concebut fins fa relativament poc, és molt més tòxic, dur i intens que el que hi ha ara. Però des de la meva experiència, ho deixem fluir més en comparació amb la concepció d'amor romàntic d'estar amb algú tota la vida perquè és l'única persona que et completa... En realitat és un reflex de la societat, que cada vegada és més individualista. Per això l'amor es viu des d'un punt de vista més personal que col·lectiu. A mi m'agrada més així, prenent-nos-ho amb més calma: no morirem, no som Romeu i Julieta.

Tot i així en el disc hi ha cançons d'un amor molt intens i moments molt durs i depressius.
G.L: Perquè no només parlem de l'amor de parella. En la meva cara, la B, també parlo de l'amor cap a un mateix. De fet, el que més maldecaps em porta a mi és l'amor propi.
A: En aquesta experimentació de sortir de l'amor romàntic hi ha molt maldecap també, però cap a un mateix, una guerra entre tu i l'enfora. En el disc hi ha algunes cançons amb bastanta intensitat, però perquè una cosa no treu l'altra. El fet d'intentar allunyar-se de l'amor romàntic no treu la

intensitat que puguis sentir en determinats moments.

Ariox i Galgo Lento Foto: Niamh Barry

Tot i que els vostres projectes personals estan en una mateixa òrbita musical, teniu estils diferents. En el disc, per això, sona bastant unificat. Com n'heu treballat la producció?
G.L: Ho he produït jo, amb l'ajuda d'Aleix Iglesias (Estudi Camaleó) i **Vernat**. Potser per això sona tan unit a nivell sonor. Amb la cançó de "Fum" vam fer un exercici interessant: l'Ari em va passar una demo amb la lletra i jo em vaig haver de plantejar com fer una cançó d'**Ariox** passada per un **Galgo Lento**.
A: Tot i així, crec que més enllà de la producció, inconscientment hem buscat una sonoritat similar, encara que les dues cares tinguin una visió tan diferent. Ha estat molt xulo, perquè no ha estat buscat: no ens n'hem adonat fins a acabar l'àlbum.

Al llarg del disc, hi ha molts detallets sonors: alguns trossos sonen volgudament bruts, a l'"Interludi" feu una cosa més 'jazzi', el final d'"Intentaré estar bé" té un punt més gòspel... Heu recorregut a algun referent concret per trobar aquesta sonoritat?
G.L: De referents en tenim molts, i molt diferents: des de **Rauw Alejandro** al jazz més underground català.
A: Durant la creació del disc hem escoltat molta música i buscat moltes referències, però al final, tot ens ho hem endut al nostre terreny. On sí que hem tingut un referent molt clar ha estat a "Si això s'acaba aquí", que vam voler buscar un estil tipus **Sen Senra**.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=nuUAcR_ut0U
Una de les cançons més diferents del disc és "pacte de sang", que fa tot ella un viatge. Comença més recollideta, amb molt poca instrumentació, després s'hi afegeixen les guitarres i deriva en una explosió amb la incorporació de la bateria i la veu més distorsionada.

G.L: Ens vam posar en contacte amb el **Vernat** per fer una sessió d'estudi amb ell perquè estàvem en un punt una mica encallats, ens va presentar aquesta idea i ens va semblar una passada. A més ens anava perfecte perquè tracta del mateix que parlem al disc.
A: Quan la vaig escoltar li vaig dir que aquesta cançó la veia molt per a mi. Ens va meravellar aquesta progressió de començar amb una cosa molt petita i anar fent aquesta pujada. No és com l'àlbum, que fa un daltabaix més dràstic, sinó que és molt progressiu fins que ho fa explotar tot. El pes d'aquesta cançó jo crec que és el fet musical i és una de les quals estic més contenta. I a més, vam tenir l'oportunitat de poder esprémer-la amb ell i fer-la nostra.

Més enllà d'això, com participa al Vernat en el projecte? Us acompanyarà als directes?
G.L: No, en principi el **Vernat** no vindrà. Hem muntat una banda, que de fet són els músics que m'acompanyen a mi amb **Galgo Lento**: tres músics i l'Ari i jo. Però encara ho estem preparant...

El disc surt en K7. Per què heu volgut fer un casset?
G.L: Volíem fer un àlbum amb dues cares, una per a cadascun, i ens va molar la idea del casset, amb el límit de vint minuts.
A: Ens va molar moltíssim la idea de fer un casset i a més oferir el reproductor, de manera limitada. Avui dia, quasi és més fàcil reproduir un vinil que no pas un CD... [RIU]. El disseny del casset l'he fet jo i crec que quedarà molt xulo.